

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

SSO Hanna Bartkowiak

SSR del. do SO Marta Michałek- Dutkiewicz (spr.)

Protokolant: prot. sąd. M. W. (1)

przy udziale Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu M. N.

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 roku

sprawy **M. W. (2)**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 1 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1257/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) kwotę 516,60 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłaty.

M. D. L. H. B.

UZASADNIENIE

M. W. (2) i J. B. zostali oskarżeni o to, że w dniu 8 grudnia 2013 roku w W., ul. (...) w markecie (...) działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia artykuły chemiczno-drogeryjne i dwie butelki wódki (...) o łącznej wartości 470,92 złotych na szkodę firmy (...), tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 1 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Wągrowcu w sprawie o sygnaturze II K 1257/13 uznał oskarżonego J. B. za winnego zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczając na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Również oskarżonemu M. W. (2) przypisano sprawstwo i winę w zakresie wskazanego wyżej przestępstwa, ustalając jednocześnie, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 lutego 2003 roku w sprawie III K 522/02 na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności obejmującą między innymi karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy w Poznaniu w dniu 27 listopada 2001 roku w sprawie IV K 1371/01 za przestępstwo z art. 288 § 1 kk, którą to karę łączną odbył między innymi w okresie od 24 lutego 2011 roku do 28 listopada 2011 roku. Sąd zakwalifikował

zachowanie oskarżonego jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten, na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczając na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 13 i 14 grudnia 2013 roku.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonych do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) SA (...) w W. kwoty 470,92 złotych. W oparciu o przepisy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn.zm.) oskarżeni zwolnieni zostali od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Wyrok zapadł po skorzystaniu przez oskarżonych z instytucji dobrowolnego podania się karze przewidzianej w art. 387 § 1 kpk.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł oskarżony M. W. (2), kwestionując ustalenia sądu dotyczące wartości rzeczy będących przedmiotem zaboru.

Skarżący podniósł, że zarówno on, jak i drugi z oskarżonych nie widzieli zapisu nagrania z kamer monitoringu, wobec czego powziął wątpliwości co do rzeczywistej wartości skradzionych produktów. Wskazał, iż kwota 470,92 złotych może być zawyżona, konsekwencją czego zamiast odpowiadać za przestępstwo mógłby ponieść odpowiedzialność za wykroczenie. Z uwagi na powyższe okoliczności oskarżony M. W. (2) wniósł o „unieważnienie” wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 1 października 2014 roku, co należało zinterpretować jako wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia. Taki też sformułowany został przez obrońcę wyznaczonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym, który na rozprawie dnia 19 marca 2015 roku poparł złożony przez oskarżonego środek odwoławczy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. W. (2) oceniona została jako oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie staranne postępowanie rozpoznawcze, w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku sprawy, a następnie dokonał na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, w tym i w zakresie przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji, nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, a uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutów wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy nie dostrzegł wymienionych w jej treści uchybień, w całości podzielając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, również w zakresie określenia wartości szkody wyrządzonej przestępstwem pokrzywdzonemu J. M..

Jak słusznie podnosi się w doktrynie prawa karnego procesowego, sens dyrektywy zawartej w art. 410 k.p.k. wyraża się w tym, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. i art. 5 k.p.k., a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez sąd za wiarygodne (tak Lech K. Paprzycki [w:] J. Grajewski, L.K. Paprzycki, M. Płachta, „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, Tom I i II, Zakamycze, 2003, teza 4 do art. 410 k.p.k.; por. też przytoczone tam orzecznictwo). Jak wynika z powyższego, uwzględnienie przez sąd orzekający wszystkich okoliczności sprawy, ujawnionych w toku rozprawy jest warunkiem sine qua non umożliwiającym uznanie oceny materiału dowodowego za prawidłową. Natomiast odnośnie kontroli oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd pierwszej instancji, Sąd Najwyższy stwierdził, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi

do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (SN II KR 114/74, OSNKW 1975, nr 2, poz. 28).

W kontekście powyższego, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo opisał, w jakim zakresie i z jakich przyczyn oparł się na uznanych za wiarygodne zeznaniach świadka B. C., a także wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonych. Ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym zwłaszcza zeznań świadka była wyczerpująca i wolna od wewnętrznych sprzeczności. Zatem w sposób uprawniony doprowadziła ona do uznania przez Sąd I instancji, że M. W. (2) i J. B. dopuścili się kradzieży artykułów o wartości 470, 92 złote na szkodę spółki (...). Zebrany materiał dowodowy dał podstawę do prawidłowego określenia i wyliczenia wszystkich skradzionych produktów, a w konsekwencji właściwego ustalenia wysokości szkody.

W ocenie Sądu Odwoławczego apelacja oskarżonego okazała się być oczywiście bezzasadną. Apelacja cechuje się przymiotem "oczywistej bezzasadności", gdy w sposób widoczny jest nieuzasadniona, bez konieczności przeprowadzania analizy podniesionych w niej zarzutów z uwagi na ich "rzucającą się w oczy" nietrafność (S. Zabłocki, [w:] Bratoszewski i in., Komentarz, t. II, s. 299; Hofmański i in., Komentarz, t. II, s. 960;). Jednocześnie taka apelacja musi cechować się brakiem wskazania w sposób oczywisty uchybień określonych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa podnoszonego w skardze. W uznaniu apelacji za oczywiście bezzasadną nie stoi na przeszkodzie fakt, że wskazane w zarzucie uchybienie w istocie miało miejsce, jeśli uchybienie to w sposób oczywisty nie miało charakteru rażącego i nie ulega wątpliwości, że nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia (wyr. SN z 20.9.1998 r., V KKN 314/97, OSNKW 1998, Nr 11-12, poz. 60).

Jak słusznie wskazał w uzasadnieniu Sąd Rejonowy, wartość szkody została określona przez pracownicę sklepu (...), B. C.. W ramach złożonych zeznań świadek sprecyzowała, jakie produkty drogeryjne i alkoholowe zostały skradzione, oraz jakie były ich ceny. Uczyniła to w oparciu o m. inwenturę przeprowadzoną dla działu z alkoholami oraz działu drogeryjnego. W ocenie Sądu Odwoławczego stanowiło to wystarczającą podstawę dla ustalenia przez Sąd I instancji wartości utraconych produktów.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu niezapoznania się przez skarżącego oraz J. B. z nagraniem z monitoringu, wskazać trzeba, iż jego odtworzenie w postępowaniu przed sądem nie wpłynęłoby na dokonane ustalenia faktyczne. Wprawdzie świadek B. C. posiłkowała się tym nagraniem, relacjonując przebieg zachowania oskarżonych właśnie na jego podstawie, tj. podchodzenie do półek z produktami drogeryjnymi, a następnie z alkoholami i wkładanie towaru do siatki, jednak ostatecznie wartość i ilość wszystkich produktów została przez nią przedstawiona na podstawie inwentaryzacji na wybranych działach sklepu. Sąd Rejonowy słusznie zatem przyjął, iż to zeznania świadka B. C. stanowiły podstawę do określenia w sposób definitywny wysokości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu. Zapis z nagrania przydatny był w głównej mierze do ustalenia zachowań oskarżonych i jedynie posiłkowo ilości skradzionego alkoholu (którą zresztą potwierdził w swoich wyjaśnieniach M. W. (2)), nie służył natomiast do identyfikacji zabranych produktów drogeryjnych. W tym zakresie, jak już wspomniano, okazała się miarodajna, przeprowadzona krótko po zdarzeniu, inwentaryzacja. Na marginesie jedynie Sąd nadmienia, iż biorąc pod uwagę datę popełnienia czynu – 8 grudnia 2013 roku, z wysokim prawdopodobieństwem stwierdzić można, że nagranie z monitoringu nie jest już przechowywane przez pokrzywdzonego. Praktyka zachowywania tego typu nagrań przez sklepy przez okres maksymalnie do kilku miesięcy wiąże się koniecznością uzyskiwania miejsca na twardych dyskach komputerów celem przechowywania nagrań bardziej aktualnych na daną chwilę. Jednak Sąd Odwoławczy pragnie jeszcze raz podkreślić, że zaznajomienie się z powyższym nagraniem, ze względów wyżej opisanych, nie wpłynęłoby na ocenę prawidłowości dokonanych ustaleń w zakresie ilości i wartości skradzionych rzeczy, a samego faktu dokonania kradzieży nie kwestionuje się w treści apelacji.

Trafnie podkreśla Sąd Rejonowy, że składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym M. W. (2) wskazał, iż skradziony alkohol spożył wspólnie z J. B., natomiast kosmetyki sprzedał na terenie W. po bardzo niskich cenach, łącznie za kwotę około 100 złotych. Po odjęciu zatem od wartości wszystkich rzeczy ceny spożytego alkoholu, tj. blisko 75 złotych, jak słusznie zauważa Sąd I instancji, wskazana przez świadka, na podstawie inwentaryzacji, wysokość strat nie może być oceniona jako zawyżona.

Zarzut sformułowany przez M. W. (2) nie został poparty argumentacją skutecznie podważającą ustalenia w zakresie wartości skradzionych produktów, przy czym drugi z oskarżonych nie kwestionował wysokości szkody na żadnym z etapów postępowania.

Stąd też, Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego M. W. (2), a popartej przez jego obrońcę z urzędu, uznał ją za oczywiście bezzasadną, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

Podstawę rozstrzygnięcia o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, a uzasadniała je sytuacja materialna M. W. (2) oraz perspektywa odbywania kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu oparte natomiast zostało o art. 618 § 1 pkt 11 kpk i § 2 ust. 3, § 19 pkt 1, § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

M. D. L. H. B.